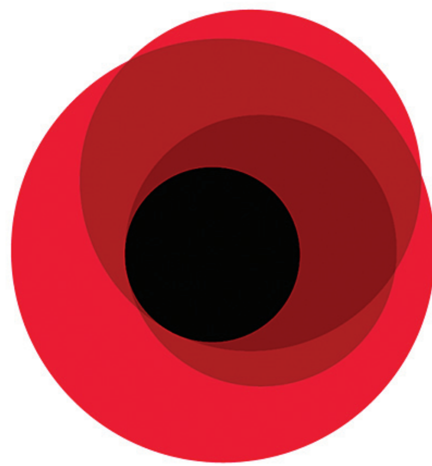
Україна починається з тебе

1939–1945
ПАМ'ЯТАЄМО
ПЕРЕМАГАЄМО

№ 09 (233) Травень 2015 E–mail: chaspress@ukr.net

читайте на сторінці 8

Рух ініціює

Партія розпочинає дискусію про національні цінності та національні інтереси

НРУ вкотре засвідчує власну державотворчу місію. Численні програми, раніше розроблені партією, хоча й зі значним запізненням, приходять у наше життя. Тривала боротьба Руху за визнання борців за незалежність України поряд із забороною комуністичної ідеології нарешті успішно завершилася. На жаль, результат прийшов аж надто пізно і в країну, частково окуповану та знекровлену війною. Доводиться лише висловити жаль, що суспільство своєчасно не дослухалося до Руху та не довірило партії упровадити свої ідеї у життя, як це зробили нині стабільні країни Східної Європи. Тим, що мали б розробити державні інституції та запропонувати суспільству, змушена займатися окрема партія. Ідеться про національні пріоритети, без яких розвиток цивілізованого суспільства просто неможливий.

Нещодавно на засіданні Центрального Проводу Народного Руху йшлося про таку фундаментальну проблему, як визначення національних цінностей та інтересів. Адже кожна революція – це радикальні зміни в суспільстві та управлінні державою, це зміна цінностей. Після лютневих подій минуло більше року і стає очевидним, що революція перейшла в латентну форму, невдоволення людей наростає, разом з тим серйозних змін у нашому державному житті не сталося. Рух ініціює дискусію стосовно формування та формулювання національних цінностей, національних інтересів і, виходячи з цього, цілей, до яких ми маємо йти. Кожна наступна влада повинна продовжувати роботу, спрямовану на досягнення визначених цілей та забезпечення національних інтересів, а не перекреслювати попередню роботу й починати діяти в іншому напрямку.

Національні інтереси мають бути ідентифіковані й виписані в конкретному нормативно-правовому акті: указі Президента чи постанові Верховної Ради. Тим паче, такий досвід є в багатьох успішних держав: Сполучених Штатів Америки, Англії, Японії. Саме виходячи з цих інтересів, мала би будуватися нова політика безпеки, економічного та соціального розвитку держави, тощо. Разом це мало б складати стратегію розвитку України.

Василь Куйбіда, шеф – редактор "Часу Руху".

Народний Рух: від ідеї до перемоги

Василь Куйбіда: Влада в Україні має належати українському народові

З часу відновлення Української держави ми повільно рухаємось уперед. З болісними зупинками, трагічними поразками, але невпинно йдемо вперед. Рух у майбутнє відкриває перед нами нові горизонти можливостей, а з ними й нові загрози національній безпеці. Така природа світу: пітьма завжди поруч зі світлом, а зло — поруч із добром. Пасивних і безвольних це лякає, активних і свідомих свого призначення підштовхує до пошуку інструментів, що дозволили б мінімізувати втрати та сприяли ефективному доланню перешкод на шляху до могутньої української самостійної соборної самодостатньої держави.

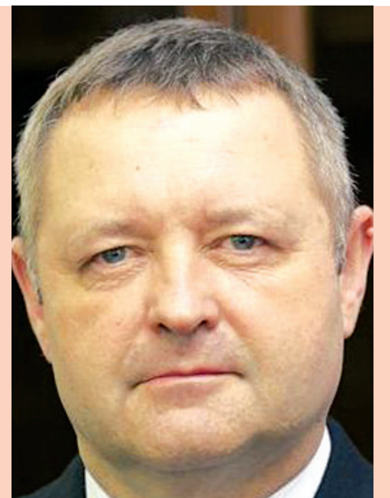
Виходячи з необхідності створення інтелектуальних інструментів підвищення ефективності діяльності організованого українства, науковці-рухівці підготували "Концепцію національних інтересів України в сучасних умовах".

читайте на сторінці 4

Цими днями у Києві пройдуть ХХІУ Збори Народного Руху України, на яких заплановано обговорення найбільш важливих проблем країни та суспільства, програмових засад партії та питань її подальшої модернізації

читайте на сторінці 2 –7

Сергій Свитко:

На жаль, виконавча влада наступає на ті самі "граблі". Багато повідомлень у пресі й про розкрадання коштів...

Має бути відповідальність влади й розуміння того, чим закінчується подібна практика.

читайте на сторінці 7

Газету «Час Руху» можна передплатити на 2015 рік у кожному відділенні «Укрпошти». Індекс: 91216. Ціна на місяць 2 грн. 47 коп.

Країна

Десять критеріїв ефективності влади

Імітація реформ незабаром буде викликати сміх

Змінюються президенти України, змінюється склад уряду. Незмінним залишається відставання рівня життя українців від сусідніх європейських народів. Імітація реформ незабаром буде викликати сміх, гіркий сміх. Непереможний хапальний рефлекс вічноголодних чиновників знищує святі засади майданів. Процеси гальмування в сотні разів перевищують процеси мінімального збудження для прийняття управлінських рішень.

Спробуємо назвати головні показники ефективності, необхідні для оцінки управлінських систем.

1. Фінанси не випадково називають кров'ю економіки. Справжні реформи почнуться з реформування банківської системи, яка на сьогоднішній день є найбільшим спекулянтом в Україні. Чим відрізняється зарубіжний банк від вітчизняного? Зарубіжний банк зберігає кошти клієнта, дає вигідні кредити (приблизно 5 відсотків річних). Між банками розгортається боротьба за клієнта на основі вигідності кредитів і надійності. Наявна українська модель увійде в майбутньому в усі підручники як приклад знищення виробництва й тотальної корупції. Для вирішення цієї проблеми необхідне вольове рішення, розмова з людьми на рівні президента Рузвельта, який у тридцятих роках попросив людей про довіру до банківської системи. Щоправда, для цього треба мати авторитет Рузвельта.

2. Управлінська система, починаючи з обласного рівня, перетворилася у велике статистичне бюро, яке, не маючи жодних важелів економічного впливу, справно рапортує, скільки область зорала, посіяла, зібрала. Для прикладу, коли керівник їде вітати столітнього ювілянта, він має лише грамоту, а весь апарат шукає, де позичити хоч якийсь подарунок, щоб зайти до хати не жебраком, а представником влади. Рецепт простий. Структура управління повинна складатися з менеджерів, які знають і вміють працювати з інвестором як вітчизняним, так і зарубіжним. Прийняття ефективних управлінських рішень, державний контроль, прогностичне моделювання, персональна відповідальність неминуче стануть основою майбутньої системи управління. Сприяння виробництву — головне завдання всіх управлінських структур.

3. За систему відкатів, за яку розплачуються громадяни, покарання повинно бути миттєве, без застав та імітацій правосуддя. Не піддається оцінці кількість інвесторів, які пішли з України, подивовані захланністю місцевих і столичних чиновників. Кожний такий випадок повинен аналізуватися на державному рівні. Це можливо за однієї умови. У Києві ніхто не повинен "сидіти" на газовій трубі, а працювати з газом, ніхто не повинен "сидіти" на лісі, а ефективно використовувати національне багатство, економічні злочинці повинні просто сидіти в передбачених законом місцях. Очищення в столиці неминуче поліпшить атмосферу в областях.

4. Декілька років тому ми ініціювали очищення Тернопільщини від хімічних залишків, закопаних у нашу землю ще за радянських часів. Експерти навіть не намагалися оцінити небезпеку і хімічний склад речовин, які за десятиліття перетворилися на загрозу для життя. Одностайним був висновок про можливість екологічної катастрофи. Влада, котра очистить область від хімічної загрози, заслуговуватиме на повагу. Чиновники, які за рік не спромоглися бодай на сміттєпереробний завод (ділять відкати), повинні бути замінені негайно.

5. У всьому світі головним показником для оцінки рівня держави є середня тривалість життя. Очевидно, що її підняття — це складний процес, який потребує десятиліть. Є можливість оцінити рівень медичного супроводу в кожному районі та області. Це смертність дітей до одного року. Дванадцять дітей на тисячу помруть, бо вони народжені в Україні, шість — у Польщі, три — в багатших країнах. Ось завдання президентського рівня, ось завдання державної ваги й милосердя.

6. Ефективність освітніх систем починається зі створення належних стартових умов. Дайте статистику забезпечення дітей якісними дошкільними закладами і приймайте рішення, щодо ефективності влади. Якщо не помиляюся, в Україні цей відсоток наближається до шістдесяти, розвинуті країни однозначно ставлять вимогу стопроцентного охоплення дітей дошкільними установами. А невідомого автора дурної пропозиції про коефіцієнти для працівників дошкільних установ, які не дозволяють людям одержувати навіть мізерної ставки, варто було б замкнути на один день з підростаючим поколінням, але шкода дітей. Не смішіть людей відсотками від ВВП на освіту й науку. За світовим досвідом покажіть суму коштів у доларах на одного вихованця упродовж року й не забудьте, що США й Швейцарія, які профінансували належно освіту в 1900 році за геніальним законом довгої хвилі, живуть як люди.

7. Згідно з висновками провідних економістів світу, найбільшим капіталом є професіонали. Країна, яка не пошановує морально й матеріально професійну працю, приречена. Професіоналів, від футболу до університетської кафедри, заберуть розумніші сусіди, створять належні умови для праці, а ми будемо нарікати. Вартість однієї інноваційної знахідки перекриває всі витрати. Давно пора дати статус державних службовців і належно оцінити працю учителів і викладачів.

8. Продовженням вищеназваної теми є професійна армія. Усі мобілізаційні хвилі залишаться хвилями. Сучасне озброєння, напад професійних убивць вимагає відповідного спротиву. Якщо озброєння купує народ, то кому потрібні владні структури. Ще прийде час на політичну відповідальність попередніх керівників за розвал системи оборони та структур, відповідальних за безпеку. Не меншої уваги потребує професійна відповідь на загрозу інформаційної війни.

9. В Україні відсутня система першого робочого місця. Є проблеми економічні, є соціальні, а є питання глибинного психологічного рівня (до речі, психологічна й педагогічна культура системно знищуються у вищих навчальних закладах), за які заплатимо самогубствами, покаліченими долями, розпачем. Президент, який запропонує ефективну систему вирішення цієї проблеми, заслуговуватиме на продовження контракту на службі народу.

10. Уряд, який підтримує байки про загрозу від пенсіонерів, яких чомусь забагато, не вартує доброго слова. Адже ці люди податками оплатили мізерні пенсії. Вони не просто пенсіонери, а матері й батьки. Якщо урядовець уважає, що батьки задовго живуть, то він не державний службовець, а заслуговує титул, який носить в Україні пан Путін. До речі, турбота про будинки для людей літнього віку в областях є не лише критерієм ефективності влади, але й критерієм людяності та милосердя.

Анатолій Вихрущ,
голова Тернопільської
крайової організації Руху.

Європа

Від України вимагають реформ, а вона грошей просить

Реформи мають продовжуватися, їм мають довіряти, вони мають бути швидкими та незворотніми

Одразу ж після саміту Україна-ЄС у Києві відбулася довгоочікувана конференція, присвячена міжнародній фінансовій допомозі Україні.

Конференцію планували провести ще минулого року і подавали її як своєрідний "план Маршалла" для України. Спочатку очікувалося, що конференція дасть змогу залучити потужну підтримку кредиторів та інвесторів. Згодом, із розгортанням конфлікту на Донбасі, почали говорити про потребу в тому, аби знайти донорів для відбудови цього регіону.

Проте де-факто на конференції традиційно йшлося про потребу подальших реформ в Україні, а також про можливість отримання нових позик та перспективи інвестицій в Україну.

Фронти, угоди й кредити

Петро Порошенко, який відкрив конференцію, закликав західних інвесторів подивитися на Україну з точки зору потенціалу.

"Можна стверджувати, що сьогодні є більш безпечні гавані для інвестицій, ніж Україна. Тим не менш, я абсолютно впевнений, що немає жодного місця в світі з потенціалом України, який досі залишається незатребуваним, невивченим і не використовується".

Український президент також заявив, що іноземні інвестори мають розуміти, що "інвестуючи в Україну, вони інвестують у європейську безпеку".

Водночас голова Європейської комісії Жан-Клод Юнкер, визнаючи певний прогрес у реформах в Україні, наголосив, що "реформи мають продовжуватися", їм мають довіряти, вони мають бути швидкими та незворотніми. Лише за таких умов ЄС підтримуватиме Україну.

"Ви продовжуєте реформи — ми продовжуємо підтримку. Такою є угода. Але це є не лише угода між Європейським Союзом та Україною. Це договір між Україною та її громадянами", — заявив голова Єврокомісії, додавши, що український народ "надто довго жив у перехідному періоді" й був змушений пережити "десятиліття згаяних можливостей".

Український прем'єр Арсеній Яценюк погодився із таким трактуванням відносин Україна-ЄС: "Голова Єврокомісії заявив, що ми маємо угоду. Поділяю цей підхід — що більше ми робимо, то більше підтримки маємо".

Прем'єр також визнав, що наразі міжнародна фінансова допомога Україні надходить переважно від кредиторів, а не від інвесторів.

"Фінансова допомога — це не гранти, це кредити. Нехай під менший відсоток та з довгим терміном обслуговування. Але це кредити". Водночас пан Яценюк наголосив, що "ми не просимо просто грошей — інших позик, щоб виплатити попередні", "найкращий "план Маршалла" — інвестиції в Україну".

Новий бізнес-клімат і податки?

Водночас прем'єр висловив сподівання, що із ухваленням законів, спрямованих на покращення бізнес-клімату, інвестори таки зацікавляться Україною.

"Ми врегулювали багато речей і до кінця червня очікуємо, що місце України в рейтингу Doing business буде покращено. Ми робимо все можливе, незважаючи на те, що Україна потерпає від російської агресії", — сказав пан Яценюк.

Міністр економіки Айварас Абромавичус також заявив про можливість того, що українське податкове законодавство ще раз зміниться, і в 2016 рік Україна увійде з новими податками.

За його словами, до жовтня цього року уряд має намір подати на розгляд парламенту проект податкової реформи, яку нині розробляє міністерство фінансів, і запровадити її з 2016 року.

"За моїми даними, до кінця літа розроблятиметься нова податкова система країни, пропозицію буде винесено на розгляд парламенту, у жовтні очікується голосування й уже нове податкове середовище буде ефективним з січня наступного року", — сказав він.

Приватизація по-новому?

Зацікавити інвесторів має й нова хвиля приватизації в Україні, передувати якій мають призначення нових керівників Фонду державного майна та Антимонопольного комітету.

Першим про нову приватизацію у своєму виступі на конференції згадав президент Порошенко. Він твердить, що результати попередньої приватизації не піддаватимуть ревізії, але водночас нова українська влада хоче запровадити нові правила гри для інвесторів.

Прикметно, що у відеозверненні до учасників конференції про приборкання монополістів заявив і віце-президент США Джо Байден, який закликав український уряд "ухвалити антимонопольне законодавство", а також не дозволити, аби "ані Кремль, ані олігархи" не могли визначати майбутнє України замість самих українців.

Згодом український прем'єр додав, що приватизація відбуватиметься після ухвалення нового закону, у якому, за словами Арсенія Яценюка, буде передбачено прозорий продаж державних підприємств "без жодних фіктивних обмежень, які були завжди, тому що об'єкт готували під конкретного покупця".

Водночас, як заявив український прем'єр, уряд "запропонував заборонити Російській Федерації та будь-яким особам, пов'язаним із Російською Федерацією, брати участь у приватизації об'єктів державної власності" в Україні.

"Коли буде ухвалено закон про приватизацію об'єктів державної власності, прийде найбільший обсяг інвестицій", — заявив Арсеній Яценюк.

По тому, як стануть відомі нові правила приватизації, Україна розраховує провести ще два ділових форуми — у Німеччині та США в червні й липні, а восени — ще й велику інвестиційну конференцію, на якій очікує почути вже не тільки західних політиків та кредиторів, але й побачити приватних інвесторів.

Анастасія Зануда,
BBC.

Коментар

Голова Народного Руху

Василь Куйбіда

Беручи до уваги висловлювання господарів та гостей, можна зробити висновок, що українська сторона, мабуть, очікувала більших фінансових зобов'язань західного світу щодо України, але Захід утомився від українських проблем і не бачить результатів проведених реформ. Натомість керівники нашої держави й уряду говорять лише про плани, бо успішними реформами похвалитися не можуть. І це після року перебування у владі!

В Україні нема прогресу в подоланні корупції. За інформацією чиновників, більше половини ВВП виробляється в тіні, економіка не реформується.

Складається враження, що чинна влада розгублена, не розуміє суспільства, а отже – не знає, що робити. Неприйнятно, коли іноземці вказують українській нації, що не зроблено, а обіцяно. Тому Народний Рух України пропонує владі використати наші напрацювання реформ.

У цьому контексті також закликаємо владу в Україні більше залучати українських громадян до управління власною державою. Досить експериментувати з українським народом! У нас є достатньо своїх громадян, які спроможні керувати будь-якою галуззю. Ставлячись з великою повагою до іноземців, нагадуємо, що жодного разу й ніде українців не залучали до керівництва чужими державами чи галузями.

Вони не пішли

Як рухівці зупиняли комуністичний реванш

Масові першотравневі заходи в столиці пройшли спокійно, що, напевно, дуже засмутило й прихильників комуністичного реваншу, і російських імперіалістів. Позаяк українці засвідчили власну байдужість до тоталітарних течій. Натомість продемонстрували українську солідарність.

Власне тому, що противники європейського курсу України не наважилися на масові акції, багато в чому сприяла громадянська позиція численних вітчизняних партій та громадських організацій. Зокрема, напередодні рухівці разом з активістами громадської організації "Моноліт" зажадали від влади Києва заборонити комуністам та тим, хто сумує за радянськими репресіями, масовими розстрілами та голодоморами, збиратися в Києві в травневі дні.

Лідер молодіжного крила Руху Сергій Вутке нагадав київській владі, що Верховною Радою ухвалено закон, який забороняє комуністичний та нацистський тоталітарні режими.

Понад 90 років комуністична партія знущалася над українською нацією, нищила її голодоморами, війнами, колективізаціями та репресіями. Комуністи, на думку Сергія, забезпечують у Києві тил ворогу. Рухівці вважають, що своїм обов'язком не допустити цього та звернули увагу влади, що комуністичні акції отримають відповідну реакцію, відповідний опір з боку патріотів.

Виконувач обов'язків голови апарату ЦП НРУ Микола Гладчук обурений тим, що протистояти комуністичному реваншу змушена громадськість, політичні партії та громадські організації, а не влада. Саме влада зобов'язана забезпечити громадський порядок. На жаль, владою і до сьогодні не покарано винних у розстрілі людей на Майдані, не покарано тих, хто допомагав анексувати Крим, розпалювати конфлікт на Донбасі. Відчуваючи повну безкарність, учорашні силкуються взяти реванш. Рухівці вручили представникам влади відповідний лист-звернення.

Декомунізація сприятиме розбудові держави

Країни Східної Європи, відмовившись від комуністичної ідеології, стали на шлях розвитку

Символічно, що напередодні Великодня, у чистий четвер Верховною Радою було ухвалено низку декомунізаційних законів, Український парламент нарешті проголосував за те, щоб декомунізація проходила в Україні повномасштабно. Було прийнято чотири визначальних закони: закон про визнання статусу вояків Української повстанської Армії і всіх формацій, які боролися за незалежність України у 20 столітті; дуже важливий закон про відкриття архівів; закон про заборону нацистської та комуністичної ідеологій, а також закон про відзначення 70-річчя перемоги над нацизмом і закінчення Другої Світової війни, і введення нового визначення параметру вшанування закінчення цієї війни, зокрема, 8 травня — День примирення і порозуміння. При цьому 9 травня залишається Днем перемоги й надалі буде офіційним вихідним днем. В офіційному документообігу уживатиметься виключно термін Друга світова війна. Держава бере на себе охорону, упорядкування та збереження пам'ятників та пам'ятних знаків із вшанування учасників та жертв війни. Кабінет міністрів зобов'язаний створити та вести єдиний національний реєстр пам'яток Другої світової війни. Це є надзвичайно важливий закон, завдяки цьому, я переконаний у тому, Україна нарешті стане вільною і незалежною державою. Якби ці закони були ухвалені в 90-ті роки, зараз ми би не мали ба такої ситуації на Донбасі та в Криму. Але, на превеликий жаль, антиукраїнські сили починають повномасштабну кампанію дискредитації тих декомунізаційних законів. У черговий раз починає розігруватись пісня, про те, що ці закони нібито розколюють українське суспільство, нібито забороняють ветеранам Другої Світової війни ходити з орденами, тощо. Не варто цьому вірити. Закони є вкрай потрібні, і завдяки їм ми дійсно побудуємо незалежну державу. Ветерани як ходили з орденами, так можуть ходити й далі. Але буде заборонений кривавий червоний прапор, під яким загинули мільйони українців, заборонена комуністична та нацистська ідеології. Завдяки закону про відкриття архівів ми зможемо довідатись історичну правду про те, хто себе вів гідно в часи комуністичного тоталітарного режиму, а хто доносив на свого сусіда, на свого співробітника на роботі, чи, не дай Боже, на свою дружину чи свого чоловіка. Були і такі ситуації. Східна Європа все це пройшла в 90-х роках, і зараз ми бачимо, що тамтешні країни — в Європейському союзі, і такі події, які відбуваються зараз на Сході України там є неможливими.

Святослав Шеремета,
Відповідальний секретар
Державної міжвідомчої комісії
з увічнення пам'яті учасників АТО,
жертв війни та політичних репресій,
депутат Львівської обласної ради.

День укладення радянсько-німецького пакту "Молотова-Ріббентропа" 23 серпня стане спеціальним днем пам'яті жертв обох режимів.

За пропаганду символів режимів установлюється однакове покарання у вигляді ув'язнення до п'яти років.

До символів комуністичного режиму зараховано герб, прапор та гімн СРСР, публічне виконання якого в Україні відтепер заборонено.

час-репортер

Уклін вартовим

Рухівці взяли участь у відкритті монументу загиблим героям 25-го батальйону територіальної оборони "Київська Русь". Пам'ятну плиту з 25-ма прізвищами встановили на військовому полігоні "Десна", де й був сформований підрозділ. У складі 25-го батальйону територіальної оборони "Київська Русь" наразі вартує країну понад півсотні бійців "Варти Руху". Народний Рух України опікується батальйоном з моменту його заснування.

Передача відповідальності

Голова Руху Василь Куйбіда вважає, що децентралізація має здійснюватися не лише на основі передачі додаткових повноважень та ресурсів місцевим органам, але й встановлення відповідальності для посадових осіб у регіонах. Про це він заявив у ефірі "5 каналу".

"Держава мусить мати жорсткий каркас, який не дозволено нікому розхитувати: це податкова політика, бюджетна політика, силові структури (армія, міліція, служба безпеки). Що стосується економіки, то тут треба дати кожному регіонові можливість самостійно подбати про свою конкурентоспроможність і розвиток", – зауважив очільник НРУ.

Парк протистояння

Народний Рух укотре облаштував сквер Василя Стуса у столиці.

Тривалий час місцеві жителі боролися із забудовниками, які планували звести на ділянці, де знаходився будинок Стуса, багатоповерхівку, й стерти чергову історичну сторінку з мапи Києва. Рухівці не просто прибрали парк, висадили дерева та квіти, а й за підтримки громадян зруйнували паркан забудовника.

Центр для військових

У м. Стрий на Львівщині відкрито Центр забезпечення військових. Організували захід Народний Рух України, Народна самооборона Львівщини та Майдан Стрийщини.

Молоді – майданчики

Група активістів Молоді Руху на чолі з лідером Сергієм Вутке вирішила привести до ладу футбольне поле в Голосіївському районі Києва.

Активісти зробили розмітку на стадіоні та пофарбували ворота, які тепер матимуть естетично привабливий вигляд. До активістів Руху долучились волонтери громадської організації "Моноліт", які вже не вперше спільно з Народним Рухом роблять корисну для України та українців справу.

До бомб – готові

Молодоухівці, батьки школярів та мешканці мікрорайону прибрали бомбосховище в одній із столичних шкіл. Було вивезено кілька машин мотлоху, який довгий час займав бомбосховище. За словами лідера НРУ Василя Куйбіди, який теж приєднався до Молодого крила: "Ця ініціатива повинна була виходити від держави. Ми, звичайно, підтримали молодорухівців, і я бачу, що не тільки рухівці, але й небайдужі громадяни прийшли наводити лад у бомбосховищі. В Україні йде війна, а бомбосховища в занедбаному стані, там купа різного сміття, таке враження, що з них почали робити склади всякого непотребу".

Вітання побратимам

Народний Рух України привітав Українську республіканську партію з 25-ю річницею створення. "Рух спільно з УРП одними з перших почали боротись із радянською тоталітарною системою та доклали значних зусиль для того, щоб Україна відновила омріяну незалежність. Незалежність, за яку склали голови мільйони українців. Завдяки зусиллям рядових членів партії та наполегливій роботі керівництва Українська республіканська партія посіла провідне місце в історії українського багатопартійності", – йдеться у вітанні.

Підтримка з тилу

Київська міська організація Народного Руху України надала чергову партію матеріальної допомоги роті вогневої підтримки 25-го батальйону "Київська Русь". Допомогу передали безпосередньо представникам "Варти Руху".

На фронт поїхали ковдри, постільна білизна, дощовики, цигарки, кава, вітаміни, теплий одяг, засоби гігієни, продукти харчування тощо.

Усі речі збирали у приміщенні Народного Руху України волонтери київського Руху та представники Молоді Руху Києва від небайдужих громадян.

Люстрація по-шахтарськи

Волинський Народний Рух разом із шахтарями взяв участь у протестних акціях біля Верховної Ради та Міненерговугілля України в Києві на знак солідарності з шахтарями усієї України! Гаслами "Країні вугілля, шахтарям зарплату, Демчишину – ГАНЬБА!", "Міністра енергетики Демчишина – в забій!", "Украинскому углю – достойную цену!" красномовно показували вимоги шахтарів. Рухівські шахтарі були завжди у перших рядах боротьби за права робітників. Вони одні з перших поповнили лави протестувальників та лави НРУ у буремні 89-90-ті роки, коли тільки почалось формування протестного шахтарського руху та становлення й утворення демократичних партій!

Одеські рухівці взяли участь у мітингу-реквіємі вшанування жертв трагедії 2 травня 2014 року, яка сталася рік тому в місті. Одночасно відзначалось, що це є річниця перемоги над сепаратизмом в Одесі, в якій рухівці брали активну участь.

Повідомив керівник крайової управи НРУ Василь Вельможко.

Влада в Україні має належати українському народові

(Закінчення. Початок на стор 1.)

Воля до влади

Щоб не виникало спекулятивних закидів, хочу одразу зауважити, що це не завершений документ до виконання, це, швидше, вступ до проблеми, заклик до патріотичного — наукового, політичного, громадського середовища долучатися до широкої дискусії з поставлених проблем. Концепція позначає певну проблематику — можливо, не повну, можливо, не зовсім конкретно сформульовану, але вкрай необхідну українцям для успішного просування вперед.

Після її обговорення й певного вдосконалення плануємо подати "Концепцію національних інтересів України в сучасних умовах" на розгляд Президентові України та до Верховної Ради України.

Представляючи Концепцію для обговорення, зверну увагу читачів на одній, як на мою думку, основоположній проблемі внутрішньої та зовнішньої політики, на проблемі боротьби за владу.

В онтологічному вимірі проблематику "волі до влади" найглибше продумав і описав Мартін Гайдеґґер у низці своїх робіт, зокрема й у відомій праці "Європейський нігілізм". Відштовхуючись від осмислення інтелектуального спадку Фрідріха Ніцше, видатний німецький філософ зазначає, що в якості основоположної риси сущого в цілому є "воля до влади". "Цим поняттям, — каже Гайдеґґер, — не просто охоплюється те, що є сущим у своєму бутті... воно містить у собі ... витлумачення сутності влади. Всяка влада є владою лише постільки й до тих пір, поки вона більшає, тобто, йдеться про зростання влади. Влада здатна утримуватися в самій собі, тобто в своїй сутності, тільки зростаючи й збільшуючись, по-іншому кажучи: оволодіваючи всяким досягнутим ступенем влади, тобто самою ж собою. Як тільки влада зупиняється на якомусь щаблі, вона тут же перетворюється в неміч влади. "Воля до влади" жодним чином не означає лише "романтичного" бажання й прагнення чогось ще безвладного до захоплення влади, а сенс "волі до влади" такий: самоуповноваження влади на перевищення себе самої.

"Воля до влади" є, якщо говорити стисло, позначення основної риси сущого й сутності влади... Усе, що існує, наскільки воно є і є так, як воно є, — це "воля до влади"".

В іншому місці Мартін Гайдеґґер уточнює, що "воля до влади" й становлення сущого в цілому є одне й те саме.

Якщо зійти з висот онтології до, скажімо, сучасного креативного мислення у міжнародній політиці, наприклад, до аналізу методології творів такого "зубра" геополітики як Збіґнєв Бжезінський, то будемо вражені, бо він іншими словами, з іншої проблематики, але фактично говорить те саме. Тут, доречно буде нагадати, що Бжезінський не лише теоретик, абстрактний мислитель, він один із впливових політиків США. Людина, що причетна до вироблення напрямків розвитку найпотужнішої світової держави на десятиліття вперед.

Отож візьмемо одну з останніх його праць, а саме: "Стратегічне бачення: Америка й криза глобальної влади". Уже у вступі читаємо, що "ця книжка має дати відповідь читачеві на чотири головні запитання:

1. Які наслідки матимуть зміни в розподілі світової влади від Заходу до Сходу, і як на це впливає нова реальність політично свідомого людства?

2. Чому Америка перестає бути глобальним гравцем на політичній карті світу? І з іншого боку, що допоможе Америці відновити сили, та за яких геополітичних умов Сполучені Штати повернуть свої втрачені позиції у світі?

3. Якщо Америка втратить своє провідне становище, то якими будуть геополітичні наслідки, хто стане першою геополітичною жертвою у такому разі?.. Чи зможе Китай до 2025 року посісти місце Америки у світі?

4. Що нас очікує після 2025 року, як відроджена Америка повинна визначити далекосяжні геополітичні цілі..."?

Якщо ми уважно прочитаємо цей фрагмент, то зауважимо, що в усіх чотирьох концептах у тій, чи іншій формі мова йде лише про боротьбу за світову владу, що ще раз підкреслює фундаментальне положення: боротьба за світову владу є суттю сучасної міжнародної політики.

Загалом це не є якимось відкриттям ані для політиків, ані для науковців. Але ширші кола українського політично активного населення частогусто споживають зовсім іншу інформаційну "страву". Прямо скажемо: їм замість українських національних інтересів прагнуть нав'язати загальногуманітарні фікції.

Але повернемося до цитованої праці Бжезинського. У першому концепті він говорить про нову реальність: "політично свідоме людство". Це новий важливий фактор політичного життя багатьох сучасних держав. Феномен українського Майдану є наочним і яскравим підтвердженням цього теоретичного висновку. Український народ у час Революції гідності показав, що воля народу до свободи стала вирішальним чинником у боротьбі з ворогом, іншими словами — це "воля до влади" у власній державі.

> Сьогодні можна зі стовідсотковою певністю говорити, що в Україні постала «політично свідома людність», яка сприймає себе як політичну та культурну окремішність, тобто сучасну українську націю.

Воля українського народу до влади виявилася тоді домінуючою навіть порівняно із планами керівництва політичної опозиції, що позиціонувала себе лідерами Майдану. Пригадайте, як трійка персонажів, що ніби вибігла на сцену Майдану із фільму українця Леоніда Гайдая "Кавказька полонянка" (як тоді про них саркастично говорили поміж людей), у найнебезпечніший момент завагалася, але втекти від небезпеки їм не дозволила непохитність українських мас .

Усвідомлена потреба

Якщо уважно вдивитись у "нову реальність", тобто у феномен "політично свідомого людства" крізь перспективу політичної філософії раціовіталізму, то можна побачити, що це продукт історичного розвитку соціального явища, про яке свого часу писав Ортега-і-Гасет, як про "повстання мас"; тільки тепер це не темні маси, що пролонгують становлення тоталітарних режимів, а навпаки, освічений народ, що вимагає національної свободи й демократії. Бридке каченя перетворилося в прекрасного лебедя.

Сьогодні можна зі стовідсотковою певністю говорити, що в Україні постала "політично свідома людність", яка сприймає себе як політичну та культурну окремішність, тобто сучасну українську націю.

Важливим ресурсом підвищення ефективності соціальної дії цієї "політично свідомої людності" може стати масова геополітична освіта. Власне, виконанню цього важливого завдання і має максимально послужити підготовлена Рухом "Концепція національних інтересів України в сучасних умовах". Хочу підкреслити, що це друге, і, можливо, навіть важливіше, ніж перше, практичне завдання Концепції — здійснювати широке геополітичне виховання мас, навчити народ мислити великими політичними категоріями.

Але що таке інтерес? — Це усвідомлена потреба! А що таке національний інтерес? — Це суспільно усвідомлена потреба. Ключовим моментом тут є розуміння своєї нації як окремо взятого соціально-культурного організму, що має лише йому властиві інтереси, інтереси, що можуть не сходитись із інтересами інших геополітичних гравців. Тому при формуванні зовнішньої та внутрішньої політики держави ми маємо максимально враховувати цей принцип аналізу.

Припускаю, що при критичному обговоренні Концепції національних інтересів України будуть застосовані різноманітні методологічні підходи, і це добре, головне, щоб була неупереджена об'єктивна дискусія. Зі свого боку, я пропоную використати випробувану часом теорію політичного реалізму Ганса Моргентау. Він писав свого часу, що міжнародні відносини далекі від ідеальних, а міжнародна політика може бути визначена як "безперервне зусилля, спрямоване на збереження й збільшення потужності своєї власної нації й ослаблення могутності інших націй".

Звучить, можливо, жорстко, особливо для українців, дезінформованих псевдоліберальною бурдою, яка подається телебаченням і радіо, але послуговуючись подібною методологією, ми убезпечуємо свій народ від трагічних поразок і катастроф.

Хочу нагадати шість основних принципів політичного реалізму, сформованих видатним американським геополітиком:

1) імовірний характер політичної діяльності у сфері міжнародних відносин;

2) виділення національних інтересів як основи зовнішньої політики будь-якої держави (поняття національних інтересів трактується в термінах сили, могутності);

3) необхідність уникати психологізму: об'єктом дослідження теорії міжнародних відносин мають бути не наміри й мотиви державних діячів, а їхні реальні дії;

4) розуміння динамічного характеру національних інтересів як залежних від історичного періоду, політичного й культурного контексту;

5) дотримуватися принципу політичної розсудливості та етики відповідальності як основи моральної зовнішньої політики;

6) визначення міжнародних відносин як боротьби за владу й уплив на міжнародній арені.

Наведу приклад, в якому переплітаються внутрішні та зовнішні інтереси української нації, зливаючись в одне ціле. Це проблема створення Української Помісної Православної Церкви. На перший погляд, вона видається суто українською, але, придивившись прискіпливіше, побачимо, що вона має відверто геополітичний вимір. Ключовим фактором, що перешкоджає об'єднанню Церков в Україні, є позиція УПЦ Московського Патріархату, яка корелюється з зовнішньополітичною позицією Російської держави. Тобто, проблема виходить за межі релігійних інтересів православних прихожан, перетворюючись у категорію національної безпеки.

П'ятдесят років тому Ганс Моргентау описав способи використання релігійних конфесій у зовнішній політиці. Він зазначив, що типовим прикладом такої інспірації може бути "імперіалістична культурна політика християнської Росії, де цар був одночасно і главою держави, і главою Православної церкви, що дозволяло через поширення православ'я впливати на залежні й суміжні держави. "Православ'я, — пише відомий геополітик, — було знаряддям російської зовнішньої політики".

> Але що таке інтерес? — Це усвідомлена потреба! А що таке національний інтерес? — Це суспільно усвідомлена потреба. Ключовим моментом тут є розуміння своєї нації як окремо взятого соціально-культурного організму, що має лише йому властиві інтереси, інтереси, що можуть не сходитись із інтересами інших геополітичних акторів.

Сімдесят років по тому Комуністична Росія, а нині путінська недоімперія продовжує цю експансіоністську традицію, використовуючи Православну Церкву в російських національних інтересах.

Тому, вирішивши проблему усамостійнення Української Православної Церкви, ми не лише деполітизуємо наших вірян, позбавимо іноземні спецслужби можливості ними маніпулювати в політичних інтересах, але створимо умови для істинного сповідування віри, а в геополітичному вимірі зробимо ще один крок до перетворення української держави в самодостатнього геополітичного суб'єкта.

Ціннісні орієнтири

Варто зазначити, що на формування національних інтересів упливають багато чинників як внутрішнього так і зовнішнього характеру, але одним із найважливіших є система національних цінностей. У філософії є навіть окрема галузь, що вивчає цінності, її називають аксіологією, тобто вченням про цінності. Не вдаючись у деталі, можна сказати, що національні цінності існують як своєрідна ієрархієзована система, з різними рівнями цінностей, що здатні змінюватися, еволюціонувати. Національні цінності становлять хребет, опорну систему живої національної культури.

Наголошу, що немає якоїсь окремо взятої світової культури, а є сукупність національних культур, що створюють світову культуру.

Найважливішими цінностями будь-якої нації є життя, свобода, духовні цінності, родина, батьківщина, незалежність, праця, успіх, матеріальний добробут, тощо. Кожний із нас вибирає ціннісні орієнтири із наявної культури. За словами Людвіга Віттенштейна, "культура — це грандіозна організація, що вказує кожному, хто до неї належить, його місце, де він може працювати в ім'я спільних цілей, а його сила з повним правом може вимірюватися його вкладом у смисл цього цілого".

Тут дуже важливо зрозуміти, що не існують окремо взяті національні цінності та цінності конкретної людини. Національні цінності проявляються завжди лише через вибір конкретної людини. "Цінність виражає людський вимір культури, втілює в собі відношення до форм людського буття, людського існування. Вона ніби стягує все духовне різноманіття до розуму, почуттів і волі людини. Таким чином, цінність — це не тільки "усвідомлене" й життєво відчуване буття. Вона характеризує людський вимір суспільної свідомості, оскільки пропущена через особистість, через її внутрішній світ. Якщо ідеї — це прорив до осягнення окремих сторін буття, індивідуального та суспільного життя, то цінність є швидше особистісно забарвлене відношення до життя, що виникає не лише на основі знання та інформації, але й власного життєвого досвіду людини, її суб'єктивності".

Українська нація, перебуваючи упродовж століть у московському ярмі, зазнала серйозних деформуючих впливів. За час тоталітарного рабства було деформовано низку національних цінностей. Особливо це помітне в ставленні до праці, до особистої ініціативи. Патерналізм (від лат. pater — батько) як невід'ємна складова колективістської форми господарювання значно витіснила особисту ініціативу, оперта на власні сили із пріоритетів українців. Багато людей за звичкою чекають благ від держави, президента, лідера політичної партії, великого бізнесмена, замість того, щоб покладатися на власні ініціативу, кмітливість, працелюбність. Звикли, бо так було впродовж останніх 70-ти років, коли будь-яка ініціатива розцінювалася як замах на стабільність, як антикомуністична діяльність.

На жаль, ця психологічна орієнтація зафіксувалася як норма поведінки, фактично як постколоніальна цінність. Це біда. І ми повинні розуміти, що без її нігіляції неможливий серйозний розвиток вітчизняного бізнесу, без культивування підприємницьких засад у широких масах ніякого внутрішнього економічного розвитку не буде.

Воля до змін

Змінити Україну ми зможемо, змінивши ставлення українців до праці. Необхідно почати із зміни культивування цінностей у родині, школі, церкві та ЗМІ. Святість праці в усіх її вимірах — від фізичної до інтелектуальної та творчої — має стати мірилом нашого ставлення до життя, якщо хочете — мірилом справжнього, а не показного націоналізму.

Ми повинні змінитися, і від цих змін залежить наш економічний розвиток, воєнна потужність, зрештою наша здатність самостійно відбити російську воєнну агресію сьогодні та вижити в глобальному світі завтра.

Головною проблемою Української держави впродовж 20 років її незалежності стало незаконне захоплення влади невеликою групою людей: спочатку це була посткомуністична партійно-державна номенклатура, а згодом до неї приєднався криміналітет і олігархічні угрупування.

Революція гідності частково позбавила влади одне із найбільших олігархічних угрупувань країни (Донецький клан), але досі залишилась незмінною сама олігархічна політична система в державі, що постійно прагне відтворювати видозміненні, але незмінні за внутрішньою природою, олігархічні потвори.

Тому головним завданням Народного Руху України в найближчій перспективі є повернення повноти влади українському народові.

Василь Куйбіда,
голова Народного Руху України,
доктор наук з державного управління,
професор.

Нові тарифи на споживання газу породжують більше нових проблем, аніж вирішують старих

Газова математика уряду українців не зігріє

З 1 квітня в Україні упроваджено нові тарифи на споживання газу для населення. У середньому ціна зросла в 4 рази — з 1 788 грн. за 1 тис. м3 до 7 188 грн. за 1 тис м3 при споживанні більше 200 м3 за місяць. Треба зазначити, що така ціна встановлена й для установ та організацій, що фінансуються з державного й місцевих бюджетів, а також для промислових споживачів та інших суб'єктів господарювання. Для теплокомуненерго та суб'єктів господарювання, прирівняних до них, ціна зросла в 2,2 рази — до 2 994 грн. за 1 тис. м3.

Ціни – центральні

Аналіз усіх розрахунків вказує, що за рахунок власників індивідуального опалення покривається дотаційна ціна для теплокомуненерго. Напередодні місцевих виборів уряд за рахунок сільського мешканця, який і так, на їхню думку, усе стерпить, намагається якимось чином пом'якшити зростання тарифів для мешканців великих міст, які є для них основними виборцями. Громадяни ж уважають такі тарифи несправедливими та необґрунтованими.

Але навіть якщо б на потреби населення та бюджетної сфери було достатньо газу власного видобування, підвищення цін було б неминучим. Інше питання, на який відсоток або, точніше, у скільки разів. Підвищення тарифів на житлово-комунальні послуги було однією з вимог Міжнародного валютного фонду для відновлення кредитування України. У цьому нас переконують урядовці. Якщо ще в січні уряд декларував поетапне підвищення тарифів, то уже наприкінці лютого відбулося різке їх збільшення в рази.

Голова Національної акціонерної компанії "Нафтогаз України" Андрій Коболєв не так давно спрогнозував встановлення "єдиної ринкової ціни на газ" в Україні. За його словами, "у кінцевій моделі, яку пропонує "Нафтогаз", і вона закладена навіть у законі про ринок газу, передбачено створення єдиної ринкової ціни газу. З цією оптовою ціною газ буде вважатися так само, як він вважається на європейських ринках, і за цією ціною він буде перепродаватися кінцевим споживачам з урахуванням збору виробника на поставку, на магістральний транспорт, на розподільчі функції", — сказав Коболєв.

Ми можемо дискутувати, чому саме в межах таких цінових параметрів відбулося збільшення ціни для різних категорій споживачів. Яка реальна собівартість видобування власного газу, наскільки вона обґрунтована.

Ціни назад не повернуться. Найближчим часом це точно. Треба бути реалістом.

Проблеми – регіональні

У зв'язку з цим виникає питання, які механізми запропонував Уряд для захисту населення від цінового шоку. Чи можуть органи місцевого самоврядування впливати на Уряд у частині справедливого субсидування.

Адже кількість домогосподарств-отримувачів субсидій, за прогнозами урядовців, зросте з 1,6 до 4 млн., а можливо й більше. Справедливу тривогу викликають питання адміністрування та вартість надання таких субсидій.

Для прикладу, кількість працівників структурних підрозділів з питань соцзахисту населення по Україні збільшується на 1204 працівники. Дніпропетровська область — 259, Луганська — 163, Донецька — 437, Харківська — 239. Це, відповідно, додаткові десятки мільйонів грн. витрат бюджетних коштів.

Утім, чомусь для Львівської області таке підвищення чисельності працівників не передбачене, хоча частка тих, хто звернеться по субсидії, прогнозовано, тут буде дуже великою. Наскільки економічно обґрунтовано впровадження такого механізму, коли під нього підпадає більше половини населення країни?

Львівська область — це область з найбільшою часткою сільських мешканців в Україні. З 2,5 млн. громадян 1 млн. становить сільське населення, яке в основному використовує газ для індивідуального опалення та користується індивідуальними приладами обліку, а не менше ніж 0,5 — 0,8 млн. міського населення також використовує газ для індивідуального опалення й також використовує індивідуальні прилади обліку. В опалювальний період саме витрати на обігрів житла становлять левову частку в бюджеті будь-якої галицької родини.

Звичайно, субсидії вирішують багато. Але, на жаль, не все.

Субсидії – мізерні

Ключове питання — це об'єм і ціна газу, який був спожитий середнім сільським та міським мешканцем понад норму в 2014 році, і яким цей об'єм та ціна буде в 2015 році. Чи існує можливість скоротити споживання до встановлених (санітарних, субсидованих) норм і наскільки ці норми є обґрунтованими. Адже в новому опалювальному сезоні ціна на цей газ гарантовано піднялася з 1 788 грн. за 1 тис. м3 до 7 188 грн. за 1 тис м3, тобто більше, ніж у чотири рази.

При наявному механізмі нарахування субсидій для типової сільської сім'ї пенсіонерів, яка складається з 2 осіб, у власності якої є будинок біля 90 м кв., для того, щоб забезпечити температуру біля 18 градусів навіть в умовах достатньо теплої торішньої зими, потрібно було спалити в місяць біля 650 кубів газу, при тому, що субсидія нараховувалася на близько 456 кубів (або 62,5 м. кв.). Тобто, окрім обов'язкового невеликого платежу за субсидованих 456 кубів пенсіонери додатково платили за 200 кубів ще біля 360 грн. Це було складно, але, в принципі, сума підйомна.

При нових тарифах ця сума зростає до захмарних 1437 грн. А за що ж тоді їм жити?

До речі, для таких же пенсіонерів, які мешкають у багатоквартирному будинку, кількість субсидованих кубів зменшиться на половину.

Насправді у Львівській області таких осіб, в яких весь дохід — мінімальна пенсія, дуже багато.

Виникає питання, чи можуть ці пенсіонери самостійно здійснити заходи з термомодернізації свого житла, зменшення опалювальної площі, заміни систем опалення, скільки це буде для них коштувати і чи дасть відповідний ефект. Адже в нас левова частина житлового фонду в сільській місцевості, у районних центрах — це будинки площею від 60 до 90 метрів квадратних, збудовані в 1970-80-х роках, а то й набагато раніше, коли ніхто не рахував ціну газу та, відповідно, питання економії не стояло.

Життя – мерзенне

Виникає питання, що в такому разі пенсіонер, інвалід за станом здоров'я, який по суті живе на мінімальну пенсію й додатково (легально, зі сплатою всіх податків) заробляє ще 500 — 700 грн., постане перед вибором: звільнятися з роботи, ховати свій дохід у тінь або втратити можливість компенсації через субсидію додаткових 1000 — 1500 грн.

Тобто, ці громадяни будуть поставлені перед вибором: нормально харчуватися, але жити в холоді або навпаки.

Більше того, такий механізм нарахування субсидій буде спонукати до так званого масового переселення народів, по суті, фіктивної реєстрації або виписки осіб з помешкань для того, щоб через механізм субсидій забезпечити максимально можливу субсидію. Адже при таких цінах на комунальні послуги мова йде про тисячу — півтори тисячі гривень у місяць при середній (за даними держстату) заробітній платі до 3 тис. грн. Це, у свою чергу, буде породжувати гігантську корупцію серед тих, хто повинен контролювати цей процес.

Богдан Гагалюк,
депутат Львівської обласної ради,
член Політради НРУ.

Що робити з браком газу?

Нещодавно влада України голосно заявила про те, що, мовляв, "з 1 квітня взагалі не будемо купувати газ у Росії". Чітко не ясно, що за цим стоїть. Як це слід розуміти, якщо читати між рядків? З одного боку, можна сказати "нарешті!". З іншого – спробуємо розібратися в тому, як це можна реалізувати.

Тут не зайвими будуть кілька цифр: видобуваємо приблизно 20 мільярдів кубометрів газу (у цьому році, як нещодавно заявив голова правління НАК "Нафтогаз України" А. Коболев, добудемо менше, але невідомо скільки). Спожили, наприклад, у 2013 році, більше 50 млрд. кубометрів (2014 не найкращий тому приклад, бо він був досить складним для України). Для порівняння корисно нагадати, що сусідня Польща, яка найбільш схожа до нас по населенню, площі й багатьох інших параметрах, споживає в рік 14 – 16 млрд. кубометрів газу. А ми понад 50! Уже звідси ясно, що головним нашим, українським ресурсом у газовій галузі є скорочення обсягів споживання газу. За рахунок удосконалення енергетичного балансу, за рахунок упровадження більш ефективних технологій тощо. Принаймні – скоротити до обсягів, які самі видобуваємо.

Структура споживання 50 млрд. кубометрів газу приблизно така: 14 – 16 млрд. кубометрів (приблизно 5 – 7 років тому називалася цифра 18 млрд.) – пряме споживання громадянами (на жаргоні – "на комфорки"); до 1 млрд. споживає бюджетна сфера; 7 – 9 млрд. кубометрів – ТЕЦ і ТЕС (тут станції, звичайно, належать до промисловості, але мова йде про виробництво тепла та електрики, які споживаються громадянами – наскільки це можна порахувати). Разом: 22 – 26 млрд. кубометрів газу прямо й посередньо споживають громадяни України. Трохи більше 23 – 25 споживає промисловість.

Свідомо не виділяємо український Крим, бо там споживається приблизно стільки, скільки видобувається.

До недавнього часу приблизно 30 млрд. кубометрів газу на рік або більше Україна імпортувала з РФ. Але з минулого року, зокрема завдяки діям нової влади, 10 – 12 можемо імпортувати із заходу – завдяки малому реверсу (решту до середини червня 2014 імпортували з РФ). "Можемо" ще не означає "безпроблемно будемо". Адже на західних (європейських) газових ринках вільними бувають приблизно 3 млрд. (максимум 5) кубометрів. Тобто, нам потрібні там ще мінімум 5 – 7 млрд. кубометрів газу. А їх так просто ніхто не поставляє, так бізнес у західному ринковому світі не роблять. Крім того, імпортований в Україну газ повинен бути неросійського походження. Згадаймо, як нещодавно виникали проблеми з "Газпромом" через реверс газу в Україну в Польщі, Угорщини та Словаччини. Аналогічного потрібно очікувати й у майбутньому, якщо не упередити претензій РФ зараз.

Отже, у поточному році за наявної договірної основи можемо розраховувати на об'єм 30 -32 млрд. кубометрів газу. Враховуючи, що на сході нашої країни через російську агресію зупинено 20 – 22% промисловості, значна частина населення проживає на окупованій території, поступово йде модернізація виробництв, зокрема з метою скорочення споживання, можна порахувати, що загальне споживання України цього року складе 40 – 42 млрд. кубометрів газу (якщо нічого не зміниться в плані агресії, на що надій мало). Звичайно, це не 50. Та все одно 10 – 12 млрд. кубометрів не вистачає. Зокрема, можна говорити, що не вистачає для промисловості. Але ж промисловість – це, крім збагачення власників заводів, робочі місця українських простих громадян і, відповідно, кошти для існування їхніх сімей. Саме це, робочі місця, є пріоритетом України в даному разі. Тобто, згадані обсяги потрібні насамперед для людей. Розраховувати на те, що цього року можна скоротити загальне споживання до позначених обсягів 40 – 42 млрд. кубометрів було б наївно й навіть смішно. Адже за рік за умови відповідного фінансування можна скоротити споживання на 2 – 3 млрд. кубометрів газу без відчутного збитку громадянам. Зараз фінансування для цього не заплановано. Як і багато чого іншого.

Є два шляхи вирішення проблем експорту газу:

1. Експортувати з Росії.
2. Відмовитися повністю від російського газу й організувати експорт необхідних обсягів газу по "великому реверсу" із заходу.

У першому випадку багато нас, українців, підтримають. Але ніхто не зрозуміє – історія знає, що жертва з агресором ніяк і ніколи не співпрацює. Адже той, хто дає заробити агресору, фактично спонсорує агресію, зброю, бойовиків, тощо. Тобто – причетний до вбивства українських громадян. Крім цього, ніхто не застрахований від того, що Кремль може припинити експорт газу в Україну в той момент, коли ми найменше будемо готові до цього (як до Європи в січні 2009-го), не дивлячись на контракти або договори (підписані керівником "Газпрому"), домовленості та інше. Адже це набагато простіше, ніж порушити, наприклад, Будапештський меморандум 1994 року про передачу озброєнь, уключаючи ядерні, підписаний президентами України, РФ, США і Великої Британії!

Другий варіант ще наприкінці березня – на початку квітня можна було забезпечити. Для цього потрібно насамперед організувати (технічно!) так званий великий реверс. Газівники стверджують, що за рахунок великого реверсу можна імпортувати з заходу до 30 млрд. кубометрів газу, а цього нам зараз більш ніж достатньо. Далі переговори, договори, контракти, домовленості з постачальниками газу з Європи, з заходу, від фірм, на які не зможе "натиснути" Кремль. Сидіти й чекати не можна. Ніхто до нас з газом не прийде. Хіба що РФ – приїде на танках.

Для нас найбільш перспективним в даному контексті є норвезька фірма Statoil, яка, зокрема, зацікавлена в конкуренції з "Газпромом". Тим більше, що зараз маємо співчуття й підтримку заходу! При цьому, звичайно, потрібно вважати пріоритетом ціну на газ. Домовляючись з норвежцями, необхідно буде робити все прозоро та ясно, уключаючи тарифи споживачам – тобто грати за європейськими правилами, що, крім усього, означало б жити в газовому імпорті без корупції. Це, напевно, не властиво при співпраці з Росією. Але ж про боротьбу з корупцією або її попередження хто тільки не говорить.

Звичайно, краще було б почати домовлятися з Норвегією раніше. Ще в минулому році. Але повторюся: і тепер ще не цілком пізно. Через 3 – 4 місяці вже буде пізно – з нами ніхто не сяде за стіл переговорів на цілий рік. А може, переговори йдуть у режимі секретності? Було б чудово! Залишається сподіватися, що минулорічний осінній візит до Норвегії шефа НАК "Нафтогаз України" заклав хорошу основу для співпраці.

Богдан Соколовський,
радник голови Народного Руху.

РОСІЙСЬКИЙ КАПІТАЛ В УКРАЇНІ: ЧЕСНИЙ БІЗНЕС ЧИ ТРОЯНСЬКИЙ КІНЬ?

Російський капітал глибоко проник в український бізнес. За підрахунками експертів, громадяни РФ володіють кожною десятою компанією з рейтингу 200 найбільших. І це не просто магазини або ресторани, це бюджетоутворюючі підприємства, від функціонування яких залежить енергетична і фінансова безпека держави.

Але як поведуть себе російські олігархи, якщо Путін вирішить розв'язати проти України повномасштабну війну? Наприклад, чиї "прохання-накази" виконуватимуть ці особи: Олександр Бабаков, Михайло Воєводін, Євгеній Гінер? Ці прізвища мало що скажуть пересічному українцю. Утім, росіянам вони говорять багато.

Колись московський стадіон "Лужники" був перетворений у величезний речовий ринок, який став приносити своїм власникам багатомільйонні доходи кожен день. Тепер інтереси "лужниківців" поширюються й на Україну, її енергетичний сектор.

Групі компаній VS Energy, основними акціонерами якої є вищевказані особи, належать обленерго у Київській, Рівненській, Житомирській, Кіровоградській, Одеській, Херсонській та Чернівецькій областях, крім цього, сюди ж відноситься "Севастопольенерго". Саме вона в березні минулого року відключила від електрики українські військові частини в Криму, тоді, коли їх блокували російські військові. Пізніше компанія Херсонобленерго, яка також належить групі VS Energy, підключила до електрики російські блокпости на кордоні Херсонської області та окупованого Криму.

То чиї вказівки виконувала група компаній VS Energy?

І це далеко не поодинокі випадки проникнення російського олігархічного капіталу в Україну. Причому, в абсолютній більшості випадків, цей капітал безпосередньо пов'язаний з кремлівською верхівкою. Ось тільки деякі приклади.

Костянтин Григоришин, відомий спонсор компартії України, – з недавнього часу людина, під контролем якої, за словами низки народних депутатів України, зокрема Льва Підлесецкого, опинилася вся система магістральних і міждержавних ліній електропередач "Укренерго".

Михайло Фрідман, співвласник і голова наглядової ради російського консорціуму "Альфа-Груп", в Україні володіє "Альфа-Банком", стільниковим зв'язком "Київстар", національним оператором лотерей "М.С.Л."

Вагіт Алекперов, президент і співвласник найбільшої нафтової компанії Росії "Лукойл", в Україні володіє компанією "Карпатнафтохім".

Роман Абрамович – відомий власник футбольного клубу "Челсі" і гаряче улюблений усіма російськими патріотами олігарх, йому в Україні належать "Південний гірничо-збагачувальний комбінат", ВАТ "Дніпропетровський металургійний завод", ВАТ "ГОК Суха Балка".

Олег Дерипаска у 2008 році був названий найбагатшим росіянином, в Україні володіє Миколаївським глиноземним заводом і Запорізьким алюмінієвим комбінатом.

Список можна продовжувати і надалі. В Україні міцний не тільки приватний російський капітал, але і державний, який "інвестується" через різних прокремлівських бізнесменів. І ніхто не може передбачити їхньої реакції, якщо Кремль піде в наступ.

І ось питання. Чи не стануть російські гроші Троянським конем для України?

Андрій Булгаров,
гол. редактор сайту
"Ранок у Великому Місті".

Львівщина

Російські інтервенти пролізли до ЛАЗу

Львівські рухівці прагнуть врятувати легендарний автозавод, який упродовж кількох років планомірно знищується

У квітні окремі виробничі площі Львівського автобусного заводу були виставлені на аукціон, а окрім приміщень – ще й продукція ЛАЗу різного ступеня готовності: автобуси та тролейбуси за смішні гроші.

З цього приводу депутати-рухівці Львівської обласної ради ініціювали звернення до Президента України, Генерального прокурора України, Кабінету Міністрів України, Фонду державного майна України щодо повернення Львівського автобусного заводу в державну власність.

Богдан Гагалюк з фракції Народного Руху у Львівській обласній раді зазначає, що знищення й розпродаж підприємства, зокрема цехів та землі, розпочався давно. Цей тривалий процес нищення колись славного українського заводу впроваджується безпосередньо керівництвом підприємства та його російськими власниками – братами Чуркіними.

"Як не дивно, але він (власник) – з Російської Федерації. Упродовж кількох років ведеться планомірне нищення заводу. ЛАЗ мав кілька можливостей для стабілізації й розвитку виробництва: контракт до "Євро-2012", контракти з Македонією, Болгарією... Але прогресу нема. Дивно, чому ж?", – запитує депутат.

Як пише місцева преса, будівлі Львівського автобусного заводу за останні роки перетворилися на руїни. У цехах на вул. Стрийська, 45, не залишилось ні натяку на обладнання. Стеля та стіни осипаються, вікна побиті, не вціліла навіть підлога. Після доведення підприємства до зубожіння його приміщення були врешті виставлені на торги.

Львівський автобусний завод засновано в 1945 році. За роки існування виготовлено понад 365 тисяч. автобусів. До 2001 руку обсяг виготовлення автобусів марки ЛАЗ сягав близько 14 600 одиниць на рік. Підприємством було налагоджено виготовлення гідромеханічних коробок передач, комплектуючі до яких поставлялись різними підприємствами.

Утім, у 2001 році Фонд державного майна провів приватизацію ВАТ "Львівський автобусний завод", при якій було продано 70,41% пакета акцій українсько-російському спільному науково-виробничому підприємству ТзОВ "Сіл-Авто". Після цього виробництво занепало й виникли борги із зарплати, скорочено штат працівників, підприємство майже доведено до банкрутства, а майно розпродують і використовують не за призначенням.

Переказують, що за позовом Фонду державного майна України кілька років тому було ухвалено рішення про визнання незаконною приватизацію Львівського автобусного заводу. Проте з невідомих причин це рішення суду виконано не було. Після цього підприємство продали по частинах різним власникам, було створено декілька структур автобусного заводу, і він фактично припинив своє існування.

На сьогоднішній день з цехів вивезено все обладнання. Дахи приміщень знаходиться в аварійному стані, на них ростуть різноманітні кущі та берізки.

Фото Сергій Бобра,
Гал-Інфо.

Херсонщина

ХБК – хай буде комбінат

Херсонські рухівці відстоюють відродження текстильної промисловості на півдні країни

Історія Херсонського бавовняного комбінату може слугувати путівником по рейдерству в Україні. Як і багато інших підприємств із радянським минулим, у роки після здобуття незалежності воно переживало не найкращі часи. Комбінат, який посідав п'яте в Європі місце за масштабом обробки бавовни та виробітку тканин, поступово розвалювався. Представник трудового колективу Віктор Маменко пригадує, що до початку 2000-х на підприємстві існувала бартерна система – люди не бачили грошей, техніка стояла, договорів про збут було все менше. ХБК, який раніше забезпечував роботою 24 тис. людей та наповнював 40% місцевої казни, помирав.

Разом з ним умирала й кваліфікована освіта. У Херсоні існувала низка технікумів, які готували кадри для заводу. Наразі людей, які розуміються на тонкощах відповідних технологій, залишилося небагато. Якщо не почати відроджувати комбінат уже зараз, через десять років просто не буде професіоналів, здатних обслуговувати його потужності.

Світло надії для ХБК зблиснуло в 2002 р. Із приходом нового генерального директора ХБК почав поступово відроджуватися: за рік заборгованість по заробітній платі скоротилася вдвічі, зросли платежі до бюджетів усіх рівнів, а в 2004 році була повністю погашена заборгованість по ПДВ у розмірі 8,3 млн гривень. Окрім того, підприємству вдалося налагодити нові шляхи збуту продукції.

Утім, Фонд державного майна, у розпорядженні якого знаходилась більшість акцій підприємства, мав інакші плани. У 2005 році Херсонський бавовняний комбінат опиняється в списку незаконно приватизованих підприємств. Незважаючи на наявні успіхи, у документації ФДМ він проходить як підприємство-банкрот і за безцінь потрапляє в руки "інвестора" Олександра Кропиви. Тоді й починається історія відліку перед грандіозним крахом цього економічного гіганта. Попри це, винних знайти навряд чи вдасться. Колишній директор підприємства Сергій Рибачок відмічає, що після потопу в архівах Фонду держмайна та загибелі тогочасних його керівників – Валентини Семенюк-Самсоненко та Михайла Чететова – жодних доказів знайти не вдасться. Водночас, за словами Рибачка, у відомстві ще лишилися люди, які працюють там з 2004 року.

Працівники ХБК будують власні здогади, чому комбінат дістався інвестору, який перед цим розвалив іще одне могутнє текстильне підприємство, але вже на Західній Україні – "Волтекст". Херсонський комбінат був не лише частиною мікро – та макроекономіки держави. Він мав ще й стратегічне значення. На рівні з величезним спектром тканин, понад 120 назв, підприємство виробляло порох (піроксилін) та вибухівку – бризантні та метальні речовини. Заразом підприємство шило військову форму, виготовляло бинти та марлі. Останні зараз закуповуються за кордоном, тобто, за валюту.

Разом із потужним виробництвом у руки бізнесмена потрапляє ряд інших структур. За радянською традицією, підприємство такого штибу мало власні гуртожитки, санаторії-профілакторії, дитячі табори – тобто привабливі шматки нерухомості в центрі міста та на узбережжі Чорного моря. Всі вони були продані, але поступово повертаються у власність держави. Окрім нерухомості, по різних компаніях роз'їхалися й станки та інше обладнання. Лише в Білорусі нараховується 300 таких станків із маркуванням ХБК. Цей цех, розповідає екс-директор, так і називається там – херсонський. Інші були продані в Узбекистан, Туркменістан та Таджикистан.

За шість років старанної "праці" інвестора комбінат став пусткою. Більшість активів були виведені, а робітники звільнені. Насамкінець, аби прибрати докази, залишки підпалили. Наразі визначити точну суму збитків, які були завдані комбінату ненажерливим рейдером, суддями-корупціонерами та байдужою владою, підрахувати важко. Однак херсонці все ще вірять у можливість відродження колись могутнього підприємства.

> Голова Херсонської обласної організації Руху **Павло Гавриш:**
> Підприємство такого масштабу може не лише сприяти відродженню регіону, зробити його більш самостійним та незалежним від видатків центральної влади, як цього вимагає децентралізація, але й дати Україні можливість вийти на світові ринки й запропонувати власну альтернативу на внутрішніх ринках.

Вичерпавши всі можливі методи протистояння рейдеру – від звернень до місцевих судів, прокуратури, до залучення центральної влади, які залишалися сліпими до кричущих правопорушень та глухими до проблем людей – представники трудового колективу почали шукати допомоги в активістів. На підтримку відродження ХБК виступив і Народний Рух. "Підприємство такого масштабу може не лише сприяти відродженню регіону, зробити його більш самостійним та незалежним від видатків центральної влади, як цього вимагає децентралізація, але й дати Україні можливість вийти на світові ринки і запропонувати власну альтернативу на внутрішніх ринках", – уважає голова Херсонської обласної організації Руху Павло Гавриш. Біда Радянського Союзу була ще й у тому, що він виготовляв ракети й танки, у той час як європейські економіки концентрували свою увагу на телевізорах, машинах, одязі. Тож не варто забувати про вагу "мирної" економіки, у тому числі, легкої промисловості.

Анна Черевко.

Вінничина

Голова Вінницької обласної Ради Сергій Свитко – яскравий приклад спростування тези: "Один у полі не воїн". Він – воїн по натурі. На відміну від кон'юнктурних попередників, його "виховав" Народний Рух України, тож ідейний націоналіст Свитко звик плисти проти течії. Минув рік із часу обрання його на посаду – у буремні революційні дні кращого кандидата годі було й шукати – його підтримував вінницький Майдан. Наразі очільник вінницьких рухівців на посаді голови обласної ради, окрім численних буденних проблем краю, зайнятий питаннями реформи місцевого самоврядування.

Голова Вінницької обласної ради Сергій Свитко:

Рішення мають бути виключно на користь громади

– Сергію Михайловичу, у травні минулого року ви ініціювали звернення депутатського корпусу до уряду із пропозицією скасування казначейського обслуговування місцевих бюджетів. Натомість пропонували перехід на обслуговування в комерційних чи державних банках, визначених у встановленому законодавством порядку. Чи реалізувалась ця ваша ініціатива?

– Дуже актуальне питання. До мене є багато звернень від місцевих рад. Бо ті кошти, що надходять до казначейства, на мою думку, розподіляються в "ручному" режимі. Ще 23 квітня 2014 року я скерував лист до комітету ВРУ з питань бюджету щодо внесення змін до Бюджетного Кодексу України в частині скасування казначейського обслуговування місцевих бюджетів з переходом на обслуговування в комерційні чи державні банки. І вони відповіли, що питання було розглянуто, але, мовляв, обслуговування в банках призведе до порушення принципу єдності бюджетної системи України, яка, відповідно до чинного Бюджетного Кодексу, забезпечується єдиною правовою базою, єдиною грошовою системою, єдністю порядку виконання бюджетів і бухгалтерською звітністю. Тож, на думку народних обранців, запропонована мною модель не дасть можливості ведення єдиного бухобліку й формування достовірної інформації про формування місцевих бюджетів.

– Ви запропонували якесь ноу-хау чи в Європі теж існує монополія на гроші громад структури на кшталт Держказначейства?

– Немає в Європі нічого подібного. І якщо ми декларуємо шлях до європейської практики, то маємо сповідувати європейські правила й принципи. Розумію, що казначейство сьогодні має можливість зманеврувати, щоб виплатити зарплати, здійснити інші термінові й невідкладні платежі за рахунок коштів, які дають місцеві ради для своїх потреб. Але ж така практика потребує реформування.

– У вас є підтримка в цьому напрямку колег із інших регіонів, часто спілкуєтеся із головами обласних Рад?

– Знаю, що подібних звернень та скарг на роботу Державного казначейства є чимало – це всеукраїнська проблема й дуже багато невдоволених. На місцях керівники місцевих рад постійно піднімають це питання. Ми повинні виходити з того, що власник має право розпоряджатись заробленими коштами. Навіщо посередник, який має ухвалювати рішення, проводити ці гроші чи не проводити? Це абсурд.

– На часі децентралізація та об'єднання територіальних громад. Законодавець запевняє, що воно буде добровільним. Чи розбагатіють п'ятеро бідних, об'єднавшись? Які фінансові важелі спроможності вінницьких територіальних громад, адже гранти не дають стабільності, а особливості аграрного регіону дають можливість успішно розвиватись лише агрохолдингам або потужним фермерським господарствам?

– Децентралізація розпочалася у фінансовій частині. Мені надали інформацію про виконання бюджету області за 3 місяці. Дуже цікаві матеріали – іде перевиконання бюджетів: обласного, районних і що важливо – сільських і селищних рад. Тобто, за даними першого кварталу, можна говорити про успішну фінансову децентралізацію. У нас в області 701 бюджет. Минулого року 133 ради не виконували план наповнення бюджету. А цьогоріч лише 10 сільських рад не виконали – це значний прогрес. У середньому по області виконання плану становить 176,3%. Нова база оподаткування дала позитивні результати. "Найгірший" Чернівецький район дав виконання 124,2% – це найнижчі показники. А Вінницький район – 270,3%. Тому питання об'єднання не стоїть так актуально для крупних сіл та селищ, де громади самодостатні. Але якщо держава створить певні преференції, то варто об'єднуватись. Пропозиції до центральних органів влади ми підготували на засіданні Координаційної ради при голові обласної ради: пропонуємо для об'єднання додаткові фінансові субвенції.

– За минулого голови Вінницької ОДА вам довелось пережити низку спроб дискредитації, саботажу роботи, спроби імпічменту, що врешті призвело до подій 6 грудня 2014 року, коли людей не допускали на сесію облради, де мало розглядатись питання про вашу відставку, а очільнику області Анатолію Олійнику прямо в кабінет принесли сміттєвий бак.

– У пресі неодноразово озвучували думку, що існує персональний конфлікт між Свитком і Олійником. Стверджую, що ніякого особистісного конфлікту в нас не було. Мова йшла про конфлікт інтересів – кадрові питання, призначення керівників комунальних закладів, земельні махінації. Керівництво виконавчої влади Вінниччини чудово розуміло ці проблеми й не стало на бік керівництва обласної ради, а значить – громади області. Є ще питання, пов'язане із "дерибаном" обласного бюджету. Я із цього приводу подав заяву до прокуратури, бо до цього причетні нині чинні окремі депутати обласної ради, які мають стосунок до пропрезидентської сили. Дехто болюче реагує на моє звернення, а відповідних дій прокуратури не було й сьогодні немає. Ще було низка конфліктних питань, які залишились за дужками громадського обговорення, але, повірте, я захищав інтереси громади. Події 6 грудня вплинули на кадрові зміни в керівництві облдержадміністрації – призначений Валерій Коровій. Новий очільник прагне співпраці з облрадою. Я також зацікавлений, щоб обласна рада працювала в тандемі з облдержадміністрацією, бо тільки разом ОДА й облрада можуть вирішувати нагальні проблеми. Конфлікт між гілками влади є великою проблемою для ухвалення потрібних рішень для громади. У нас наразі з керівництвом ОДА – конструктивна співпраця, обговорюємо питання й шукаємо шляхи їх вирішення.

– Рік, що минув, для багатьох людей із старої системи став роком безкарності. Але напруга в суспільстві зростає. Врешті, спрацює "детонатор", що вибухне народним невдоволенням. На рівні представницької влади ви вживаєте превентивних заходів?

– На місцях цю напругу добре відчувають. Не відчувають чомусь у столиці. Не зроблені висновки з новітньої історії. На жаль, виконавча влада наступає на ті самі "граблі". Багато повідомлень у пресі й про розкрадання коштів, є інформація, що окремі банки покращили свої фінансові можливості на фоні збанкрутілого загалу. То ж висновки напрошуються невтішні. Дехто користується тим, що ми в стані війни із Росією. Але має бути відповідальність влади й розуміння того, чим закінчується подібна практика. Рік тому відбулася революція і, не дай Боже, зараз відбудеться третій Майдан. Адже в умовах бойових дій на Сході він загрожуватиме втратою державності. Тому представники влади мають сто разів подумати, перш ніж приймати рішення. Рішення мають бути виключно на користь громади, на користь українського народу!

Скорочено. Повний виклад читайте на сайті www.nru.org.ua

Спілкувалась Наталія Журбенко, Укрінформ.

Черкащина

Черкаські рухівці провадять декомунізацію краю

100 вулиць чекають нових імен

Голова Черкаської крайової організаціїї Руху Юрій Сушко з соратниками підтримав ініціативу однопартійця Михайла Сиволапа про перейменування "комуністичних" вулиць обласного центру. Адже в Черкасах до сих пір є провулок Павліка Морозова, чотири Комсомольські провулки, вулиці Зої Космодем'янської та одного з організаторів голодомору Павла Постишева... Загалом до 100 радянських вулиць у Черкасах потребують перейменування у зв'язку із законом про декомунізацію. Як це бачить Михайло Сиволап, дізнавалися журналісти "Громадського ТБ: Черкаси".

– Як ви ставитесь до закону про декомунізацію?

– Я до нього ставлюсь, звичайно, позитивно. Хоча вважаю, що він запізнився років так на 20, якби свого часу була проведена декомунізація – ми б зараз не стояли перед усіма тими проблемами, перед якими знаходимось: і війна, і криза, і злидні. Подивіться на країни, які вчасно це зробили. Та ж сама Польща, яка у 80-ті роки жила гірше від нас. Тепер, як мінімум, рівень життя удвічі-втричі вищий. Не кажучи вже про те, що жодних питань з якими-небудь так званими проросійськими ватниками. Тому що навіть їхні "ліві" все одно пропольські. Наша влада, сама будучи посткомуністичною, весь час намагалася "різати хвоста", так би мовити, по-шматочках, замість того, щоб зробити одночасну хірургічну операцію. Слава Богу, зараз уже до цього дійшли, хоча й запізніло. Ми повинні повністю позбавитися усіх ознак того режиму, якому ми зараз протистоїмо, тому що комуністична ідеологія казала, що базисом є матеріальна річ. Виявилося, що все-таки Біблія права, що спочатку було Слово. Слово – тобто ідея. Яка ідея заронена в голови людей – таку реальність вони й створять. Ми не творили майже ніякої, борсаючись 20 з гаком років у посткомуністичному суспільстві. А на Сході, там навіть не борсались, там просто жили в Радянському Союзі, за який вони зараз по суті й воюють.

– Чи реально зараз цей закон утілити в життя?

– Нині будь-які закони важко втілити через те, що йде війна, через те, що криза, й через те, що часу на реформи немає. Але якщо ми їх не проведемо, у тому числі і цей закон, то уже в нас нічого не буде. Ще одна революція, ще одна спроба навряд чи буде. Наша країна просто перестане існувати. Немає у нас уже часу на експерименти, треба робити те, що треба було робити зразу, у 1991-му й у 1992-му роках.

– Стосовно цього закону, з чого потрібно починати й що він передбачає?

– Я не юрист, а лише історик-археолог, також я член Народного руху України, який протягом 20 років бореться за це. У нас були всі шанси стати багатою країною, ми просто всіх їх профукали. Потрібно просто відкинути ось цю утопічну, комуністичну ідею, яка була злочинним способом утілена в життя – це була одна з найбільших помилок людства. І потрібно вміти виправляти свої помилки, боротися з ними, а не викохувати, як ми це робили попередні 20 років, і безжалісно вирвати. Звичайно, кожна ідеологія має право на існування, але якщо ця ідеологія породжує загибель мільйонів і масовий геноцид – значить, така ідеологія є злочинною і має бути заборонена, як у Європі заборонена нацистська ідеологія.

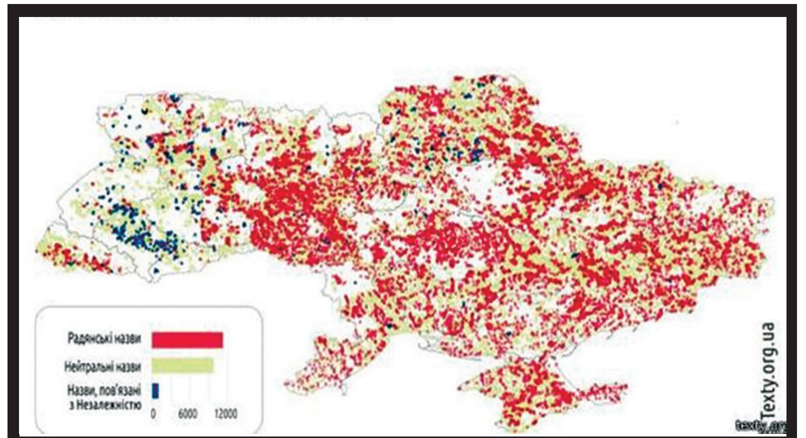
– Із чого потрібно починати?

– Звичайно, потрібно починати як з внутрішніх, так і з зовнішніх ознак. Зовнішніми є пам'ятники, вулиці, книжки й усе, що героїзує ту епоху. Та й зараз у Росії, по суті, знову відроджується сталінізм. У нас досі є вулиця Постишева, Петровського – це одні з творців голодомору. У мене особисто дід помер, у батькової дружини вся сім'я померла, та й практично у кожного українця хто-небудь помер. З такою ідеологією треба просто боротися. Як людину запрограмували – так вона й житиме. Ми ось бачимо, що багатьох, хто воює на Донбасі, уже неможливо перепрограмувати.

– Які вулиці в Черкасах потрібно перейменувати?

– Не менше 100 вулиць носять назви тоталітарних діячів. У 2007-му році ми з колегою склали наукову концепцію на основі загальноприйнятих традицій. У своїй програмі ми лише передбачили тематики, з яких можна обирати, наприклад: видатні діячі історії та культури України, що можуть бути увіковічнені в назвах вулиць, стародавні племена та народи і таке інше. На жаль, усіх героїв, яких мала й має Україна, нереально увіковічнити. Тому комісії доведеться обирати в довгих баталіях, хто достойніший, а це дуже важко оцінити, бо достойні всі.

Вчасно

Карта комунізації України

СИМВОЛИ НАШОЇ ПЕРЕМОГИ

Президент Петро Порошенко в указі № 169/2015 "Про заходи з відзначення в 2015 році 70-ї річниці Перемоги над нацизмом у Європі та 70-ї річниці завершення Другої світової війни" зробив одну суттєву помилку: там немає доручення Кабінету міністрів перенести вихідний день з понеділка 11 травня (це компенсація за те, що суботній вихідний збігається зі святом 9 Травня) на п'ятницю 8 травня. Тобто на дату, коли Україна вперше відзначатила встановлене цим же указом національне свято – День пам'яті й примирення.

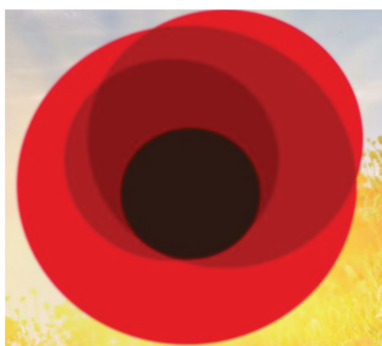

На День примирення 8 травня рухівці склали карту переможців.

Йдеться-бо про надзвичайно важливу річ — про перехід (поки що лише частковий) із совєтських на світові стандарти відзначення закінчення Другої світової війни в Європі (до речі, навіть Сталін визнавав — Акт про капітуляцію Німеччина підписала 8, а не 9 травня). Тож відзначати цю подію варто саме 8 травня, забувши про брежнєвський "День перемоги" (бо ж Сталін у 1947 році зробив 9 травня звичайним робочим днем без жодних урочистостей), пролонгований Путіним як символ вищості Росії над світом.

Тож маємо один із численних парадоксів новітньої вітчизняної історії: відзначати на державному рівні День пам'яті й примирення Україна стала тоді, коли проти неї вже понад рік триває гібридна війна, яку веде Росія. Утім, уже торік де-факто 9 травня в Україні всі політичні сили, крім КПУ, Партії регіонів і "новоросів" різного штибу, відзначали не "велику перемогу совєтського народу", а встановлене ООН свято. У Другій світовій перемогли саме Об'єднані Нації. Цілком логічно, що вони й пропонують світу норми щодо відзначення пам'ятних дат, пов'язаних із тією війною.

Торік в Україні гаслом було: "Ніколи знову". Проте з'ясувалося, що "знову" стало реальністю, бо Росія досі не повернулася з тієї війни, а більшість її громадян, під'юджуваних пропагандою, переконана, що й досі триває "священна війна" проти різного роду "піндосів", "гейропейців" і "жидобандер". Тож гасло цього року

інше: "Пам'ятаємо, перемагаємо".

Українці в Другій світовій війні посідають особливе місце. Вони — одна з небагатьох націй, яка пройшла всі повні шість років цієї війни. Якщо росіяни де-факто вступили в цю війну 17 вересня 1939 року на боці Німеччини, коли Червона армія завдала удар у тил Війську польському, а де-юре — 22 червня 1941 року, то сто тисяч українців у складі цього самого Війська польського зустріли вогнем танки нацистів на світанку 1 вересня, на самому початку війни, в яку Франція й Британія вступили через кілька днів. Українці воювали з Німеччиною та її союзниками у складі різних армій та рухів Опору, але без жодної паузи, без "вихідних".

І хоча Україна мала під час цієї війни тільки квазідержавність у вигляді УРСР і підпільний парламент — Українську головну визвольну раду, — її роль не зводилася до ресурсної бази та постачальника "гарматного м'яса" совєтського чи іншого тоталітаризму. Не випадково Сталін наприкінці 1942 року дозволив "український червоний патріотизм" і дав, бодай на папері, УРСР особливі права. Гітлер похопився через рік, надавши українцям статус "арійського народу", та марно...

Отож, сьогодні Україна має повне право наголошувати на своїй особливій ролі в Другій світовій війні й ініціювати відмову від совєтських традицій відзначення "визволення Європи". Перемога була велика — одним "світовим злом" стало менше, але чи стали вільними ті країни, куди на зміну одному червонопрапорному тоталітаризму прийшов інший? І чи не є наразі гніздом іншого "світового зла" зореносна Москва?

Та за всіх обставин для України саме День пам'яті й примирення з червоними маками як його символами є найкращою формою вшанування всіх борців із тоталітаризмами й жертв тієї страхітливої війни, з якої час вертатись додому.

Сергій Грабовський, кандидат філософських наук.

Календар

Завальська Січ: уроки і запозичення досвіду

Виповнилося 115 років з часу заснування Завальської Січі. Ініціатор і засновник її – Кирило Трильовський. Його наміри були набагато глибшими, ніж офіційно прописані у назві. Передусім на меті стояло відновлення історичних традицій українського народу – козацтва, політичної самостійності, збереження національної культури, популяризація здорового способу життя. Цьогоріч у с. Завалля на святкуванні ювілейної дати встановили пам'ятну дошку на честь Кирила Трильовського. В урочистостях взяв участь голова Руху Василь Куйбіда, який поділився з редакцією своїми думками та враженнями від події.

"Великою заслугою "Січей", безсумнівно, стало масове залучення до українського національно-визвольного руху молодого покоління галицьких та буковинських українців, – підкреслив Василь Куйбіда. – Саме ці товариства стали тими формуваннями, де молодь знайшла практичне застосування власних сил з користю для суспільства, гартуючи при цьому свою волю і дух. Під впливом "Січей" віками гноблений чужинцями український селянин почав усвідомлювати себе причетним до великої культурної нації з власною історією. "Січ" відкидала рабську психологію, привчала до єдності, впевненості у своїх силах, поборювала антимілітарний комплекс галицького і буковинського селянства.

Відзначаючи цьогоріч ювілей створення Завальської Січі, ми акцентуємо не стільки на тому, що у той час це спортивно-патріотичне об'єднання почало відроджувати загальнолюдські ідеали, скільки на тому, що воно організовувало і творило український світ на противагу окупаційному. Сьогодні ідею відродження та розквіту української нації в самостійній, соборній державі і цей досвід нам треба використати для боротьби з "русскім міром". І це має здійснюватися урядом України, так само як здійснювалося урядом УНР. На базі колишніх ДТСААФ мають бути створені організації аналогічні "Січі". Вони повинні виховати нових українців – сильних, справедливих, людей віри й честі, загартованих духом і тілом! Вони повинні виховати молодь готовою захистити честь нації і словом, і ділом!

Заснування у невеликому далекому від цивілізаційних центрів селі "Завальської Січі", на базі якої постала перша в новітній історії України добровільна військова формація – легіон Українських Січових Стрільців, що відновив збройну боротьбу за українську державність і вирішально вплинув на весь подальший хід національного розвитку українського суспільства, показує: гідність, відповідальність і дієвість кількох людей всупереч пануючій владі може докорінно змінити ситуацію. Потрібно діяти там де ти є, а не очікувати змін зверху.

Українці сьогодні демонструють жертовність та патріотизм, віру у свої сили і величне майбутнє української самостійної соборної держави. Революція Гідності повернула історичний процес у націєтворче русло. Нам залишилося завершити творення української національної держави і утвердження українського світу. Зробімо це"!

Святослав Соломко.

Тисячі українських патріотів знову зібралися на горі Маківці

Не кожен знає, чому через 100 років чудового недільного дня українські патріоти знову зібралися разом. На тлі сьогоднішньої війни на Сході України відзначення 3 травня цього року 100-річчя легендарної битви Українських Січових Стрільців на горі Маківці сприймається по-особливому. Так, у цій битві перемогли Українські Січові Стрільці, і вона стала легендарною, тому що була другою такою ж звитяжною і переможною над вояками Російської армії, як і битва гетьмана Івана Виговського під Конотопом проти того ж ворога ще у 1659 році. Особливим було і те, що битва відбулась лише через декілька місяців після створення галицькими політиками Українського Січового Стрілецтва в умовах кризи Австро-Угорської Імперії. Та найбільш легендарним став той факт, що втрати, яких зазнали у цій битві УСС, сягли лише трохи більше ніж півсотні, тоді коли російська армія втратила аж понад 10 000 своїх вояків. Саме це співвідношення дає змогу порівнювати легендарність цієї битви з тою яка відбулася під Фермопілами і залишила нам легенду про 300 спартанців. Ось чому Українські Січові Стрільці, як і місце битви на горі Маківці, стали історичними. Саме тому у кожну річницю цієї битви сюди, на Карпатську гору Маківку у Сколівському районі на Львівщині сходять тисячі найвідданіших українських патріотів. А цього року тут були ще й учасники АТО, представники Львівської ОДА і різних громадських та політичних організацій. Однак з огляду на найбільшу кількість різноманітної РУХівської символіки склалося враження, що патріотів з Народного Руху України тут було найбільше.

Друзі!
Триває передплата на газету «Час Руху» на 2015 рік.
Оформити її можна в будь-якому поштовому відділенні.
Вартість на місяць складає всього 2 гривні 47 копійок.
На шість місяців – 14 гривень 82 копійки.
Поруч подаємо зразок заповнення абонентської картки.

Державний комітет зв'язку та інформатизації України ф.СП-1

ДОСТАВНА КАРТКА - ДОРУЧЕННЯ

ПВ	місце	літер.

На газету / журнал 91216
індекс видання

«Час Руху»
найменування видання

Вар-тість	передплата	грн.	коп.	Кількість комплектів
	переадресування			

на 20 _ рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

поштовий індекс
код вулиці
буд. корп. кв.
місто
село
область
район
вулиця
прізвище, ініціали

Шеф-редактор Василь Куйбіда

Індекс: 91216

Часопис Народного Руху України. Зареєстровано Державним комітетом телебачення й радіомовлення України 01.06.2004 р. Серія КВ № 8802.
Адреса: 01054, м. Київ-54, вул. Олеся Гончара, 33. Адреса сайту: www.nru.org.ua Тел.: (044)246-47-63, E-mail:ruhpress@ukr.net

У номері використано повідомлення nru.org.ua, unian.net, maidan.org.ua, gazeta.ua, ukrslovo.org.ua , dt.ua, radiosvoboda.ua, pravda.com.ua